

Jeruzalės žlugimas

***Pagrindinė eilutė: „Dėl Viešpaties rūstybės tai
atsitiko Jeruzalėje ir Judoje, kad Jis galiausiai
išvarė juos iš savo akivaizdos. Tada Zedekijas
sukilo prieš Babilono karalių.“
2 Karalių 24:20***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
2 Karalių 24:18-20; 25:1-21***

„Tie, kurie negali prisiminti praeities, yra pasmerkti ją kartoti.“ (George Santayana, „*Proto gyvenimas*“, 1905 m.). Senovės Izraelio tauta tapo šio teiginio auka. Po keleto gerų karalių, bet daugelio blogų karalių valdymo, Izraelis ir Judo išėikvojo Viešpaties gailėstingumą ir kantrybę jų atžvilgiu. Jų praeitis nepadėjo jiems suprasti dabarties, ir dėl to jie buvo pasmerkti. Dešimties Izraelio giminių karalystės politinė sistema buvo sunaikinta Asirijos karaliaus Salmanasaro maždaug 135 metai prieš Zedekijo pralaimėjimą (2 Karalių 18:9-12). Vietoj to, kad pasimokyti iš istorijos, Zedekijas nusprendė nepaklusti Dievo nuosprendžiams.

Pranašas Jeremijas aiškiai nurodė artėjančius nuosprendžius ir kaip Judoje reikėtų tinkamai į juos reaguoti. „Taip sako Viešpats: Kas pasiliks šiame mieste, mirs nuo kardo, bado ir maro; bet kas pereis pas chaldėjus, gyvens; jo gyvybė bus jam kaip prizas, ir jis gyvens. Taip sako Viešpats: Šis miestas tikrai bus atiduotas į Babilono karaliaus kariuomenės rankas, kuri jį užims.“ (Jeremijas 38:2-3) Kitaip tariant: „Nusilenkite po Dievo galinga ranka. Pasiduokite chaldėjams, priimkite šį dievišką bausmę ir gyvensite. Pasipriešinkite ir tikrai mirsite nuo ligos, bado ar smurto.“ Atmesdamas nuolankumą ir priimdamas aroganciją, Zedekijas pasirinko pasipriešinimo kelią. Jis netikėjo Dievo galybe ir ją nepasitikėjo.

2 Karalių 24:18-20

Iš šio pasakojimo galime pasimokyti ir pritaikyti tai savo krikščioniškame gyvenime. Visų pirma, pakluskite Dievui. Neieškokite „kitų variantų“, kaip vykdyti Jo valią. Krikščioniui jų nėra. „Būkite nuolankūs, nes Dievas priešinasi išdidiesiems, bet nuolankiesiems suteikia malonę. Todėl nuolankiai pasilenkite po galinga Dievo ranka, kad Jis jus paaukštintų tinkamu laiku, visus savo rūpesčius atiduodami Jam, nes Jis rūpinasi jumis.“ 1 Petro 5:5-7

Ar Dievo valia atrodo nemaloni, nepriimtina mūsų žemiškiems troškimams? Pamąstykite apie žinią, kurią perteikė karalius Saliamonas: „Mano sūnau, neatsisakyk Viešpaties auklėjimo ir neatsisakyk Jo bausmės, nes Viešpats auklėja tą, kurį myli, kaip tėvas auklėja sūnų, kurį myli“ (Patarlių 3:11–12). Apaštalas Paulius pateikia gražią įžvalgą apie Saliamono patarimą: „Be to, mes turėjome žmogiškus tėvus, kurie mus auklėjo, ir mes jiems rodėme pagarbą. Argi mes neturėtume dar labiau paklusti dvasių Tėvui ir gyventi? Juk jie mus auklėjo keletą dienų, kaip jiems atrodė geriausia, o Jis – mūsų labui, kad mes taptume Jo šventumo dalininkais.“ (Hebrajams 12:9-10).

Jei karalius Zedekijas būtų turėjęs tokį supratimą, kokį turime mes, jis galbūt būtų nusprendęs paklusti Viešpačiui ir būtų išgyvenęs. Dievo bausmės paprastai suvokiamos kaip baudžiamosios. Tam tikru mastu taip ir yra. Tačiau didesnė pamoka ir supratimas yra tai, kad Jo bausmės yra mūsų labui. Jos skatina dievobaimingumo augimą. Dievas mus pataiso, kad mums padėtų. Jei Judo tauta būtų paklususi, ji būtų išlikusi, nepaisant Jeruzalės sunaikinimo. Krikščionims priimti Dievo bausmę yra

naudinga, kad jie galėtų „tapti jo šventumo dalininkais“.